

לאחר שהבטיח האדם לעשות לו הטוב.
וזהו מבטוח באדם:

קע) (שם) מאת ה' היתה זאת היא
נפלאות בעינינו, י"ל

דהכוונה להאמין בתורה שהיא מן השמים
וכל פרטיה ודקדוקיה והיא למעלה משכלנו
וצריכים לעשות כל החקים גם שלא נבין
טעמיהם, וזהו שאמר מאת ה' היתה זאת
שהתורה נקראת זאת [וזאת התורה], וכל
יום צריך האדם שיהי' בעיניו חדשים
כמו שכתוב היום על לבבך, ולכן אמר
נפלאות בעינינו, כי פלא יקרא דבר חדש
שלא הי' עוד בעולם כמו שכתוב והיה כי
יפלא בעיני שארית העם גם בעיני יפלא.
ר"ל גם אנכי לא עשיתי נפלאות כאלה
בעולמי וזהו גם בעיני יפלא:

קעא) (סי' קמ"ד) אלוֹפִינוּ מסובלים אין
פרץ ואין יוצאת

ואין צוחה ברחובותינו, יש לפרש על פי
מה דאיתא בגמרא (במסכת בי"מ דף פ"ח ע"א)
כולהו שני יסורי דר' אלעזר ברבי שמעון
לא שכיב אינש בלא זמניה, כולהו שני
יסורי דרבי לא איצטרך עלמא למיטרא וכו'
ע"ש, וזהו כונת הפסוק כאשר אלוֹפִינוּ
מסובלים ר"ל כאשר גדולי הדור שהם
אלופינו הם מסובלים ביסורין ח"ו, אז אין
פרץ שלא תהא שום פרצה, דהיינו שלא
ימות אדם בלא זמניה, גם אין יוצאת
ואין צוחה ברחובותינו, ר"ל שלא יהיה
עצירת גשמים ולא יהי' הצורך להוציא
התיבה והס"ת ברחובה של עיר לצוות
ח"ו, כמו דאיתא במס' תענית (דף ס"ו ע"א)
סדר תענית כיצד מוציאים את התיבה
לרחובה של עיר וכו' ע"ש, וזהו אין
יוצאת ואין צוחה:

קסח) (סי' צ"ט) משה ואהרן בכהניו
ושמואל בקוראי

שמו וגו', ביאור מאמר זה י"ל לפי שידוע
שתכונת משה היתה שהשכינה היתה
מדברת מתוך גרונו, וכמו כן מצינו באהרן
הכהן בעת ששמש בכהונה היה השם
יוצא מתוך פיו כמאמר הו"ל שהיו שומעים
שם המפורש יוצא שיצא מעצמו, ותכונה
כזאת באמת מצינו גם בשמואל הנביא
שאמר בתוכחתו (שמואל א' י"ב י"א) וישלח
ה' את ירובעל ואת בדן ואת יפתח ואת
שמואל וגו' והיה מהראוי שיאמר ואת
יפתח ואותי, דהא שמואל בעצמו אמר
זאת, אלא ע"כ צריך לומר דאז היתה
השכינה מדברת מתוך גרונו ולא היה יכול
לומר ואותי לכן אמר ואת שמואל, וזהו
הפירוש בפסוק כאן משה וגם אהרן בכהניו
בעבודת כהונתו, וגם שמואל בקוראי
שמו, דהיינו בעת שקרא את שמו באמרו
ואת שמואל, היו שלשתם בתכונה אחת
שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונם:

קסט) (סי' קי"ח) טוב לחסות בה מבטוח
באדם וגו', יש

לבאר כי יש שני חלקי בטחון, אחד
שהקב"ה מבטיחו לתת לו הון רב ועושר
כמו שמצינו שהבטיח לו השי"ת לאברהם
שיעשירנו וזהו הנקרא בטחון, וחלק הב'
הוא שהקב"ה אין מבטיחו אך האדם
בעצמו שם בטחונו בה' וזהו הנקרא חסיון
כמ"ש צור חסו בו, שהצור הוא למחסה
לאדם מזרם וממטר כאשר ינוח שם מעצמו
אך הצור לא הבטיחו שיהיה לו למחסה,
וזהו שאמר דוד המלך ע"ה טוב לחסות
בה' היינו חלק הב' הנז"ל ר"ל שמעצמו
ישים וישלך יהבו על ה' אף שלא הבטיח
לו ה' ממה שישים בטחונו באדם אף

ברכות